

16. szám.
October 17-én 1863.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 hóra jul.—dec. 3 frt., és három hóra jul.—sept. 1 frt. 50 kr. — Előfizethetni minden póstahivatalnál és könyvtárnál. —
Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XIV. kötet.

A FRANCZIA KORONAÖRÖKÖS EXAMENE,

melyet letett, midőn a zuáv főhadnagyi előléptetésre szükséges érettségi vizsgának magát alája veté.

Óh herczeg, óh herczeg, mondd nékem,
A cathechismusból mit tanultál?
Az erkölcs mindennél elébb való
Ebből felelj, instállak, hogyha tetszik.

„Papám a leghatalmasabb keresztyén,
Mert legtöbb vontesövű ágyúja van.
Hyeorosolimában egykoron
Sok szent és mártyr, férfi, nő lakott.
Ezért papámnak mindig jussa van,
A drúzok ellen intervénálni.
Szent férfiak Rómában prédikáltak.
Azért papámnak egy brigadeja él ott,
S ha én leszek, még megkettőztetem.
Hajdanta a zsidók megosztozának
Kegyetlenül Urunk palástjain.
Ezért most a papámnak bünhődésül
Hordozzák minden államkölesönét.
A muszka, hogyha ozmanokra ront,
Akkor pogány, akkor leverjük őt.
De hogyha csak a lengyelét süti,
Akkor keresztyén, s nem bántjuk nagyon.
. . . . Rosz emberek számára van Cayenne,

Az a pokol; a jók számára meg
Ott a Tuilleries s az Elisées.
Ha meghalunk, jutunk a Pantheonba,
S lóháton ülve érczbe öntenek.“

Bene, bene, eminenter!
Felelj nekem, s'il vous plait, drága herczeg
A historiából is valamit.
Könyörgök, tisztelettel, mit tanultál?

„Caesar híres lett arról, hogy papám
Irt róla könyvet; Nagy Sándor vitéz volt,
Hanem mindez csak bliktri ahhoz, a mit
Nagybácsim az öreg Napoleon tett.
Kár, hogy jobban nem látta el magát
Bundával, a mikor meglátogatni
Moszkvába ment, barátját muszka czárt.
Csinált királyokat, országokat
Szedett szét és ragasztta újra össze.
S még sok szép terv volt készen a fejében
De confundálta ánglus, átkozott! —
Papám folytatja e történetet,
De még rám is marad belőle sok.
S akkor majd megmondom, hogy mit tanultam.

Bene, bene, eminenter!
Óh herczeg, óh herczeg, ha ugy akarnád
Felelnél egy kevésé itt nekünk
A geografiából valamit.

„Papám csinált egy mappát : kérek abból,
Mert én a többít (el) nem ismerem.
Tehát : — Párizs a földnek közepe,
Szomszédban laknak barbar németek,
Kiket nekünk civilizálni kell.
Frankhon határa Rajna; Frankfurt város,
Miként neve mutatja, francia.
Schweicz még nem a mienk, de az lehet.
Papámnak pénze van, majd megveszi.
Nizzát, Savoyát már mink acquiráltuk
Egy pár üres országot látni itten,
Mely még oncle Muráttal nincs betöltve.
A kehli hidnál jó az áttaljárás
Északamerikának fele észak,
A másik fele dél. És Mexicóban
Laknak olyan derék rebellisek,
A kik császár nélkül már nem lehetnek.
Chinában és cochinchinában és
Imitt-amott, Oroszországban is,
Viszont olyan császárok a kik
Rebellisek nélkül el nem lehetnek.
Azokat a papám ellátja mind innen
Hogy Anglia sziget, és abba
Cavallerista s infanteria
Gyalog át nem mehet, jól tudva van,
Mert hogyha átmehetne, damned anglus!
Eddig . . . .“

Elég lesz, bene, bene!
Ne többet ebből. Bene! — Drága herczeg,
Felelj nekünk már most a paysicából.
Mit tudsz a természetből? Halljuk azt.

„A föld forog szépen a nap körül,
A nap pedig, a hogy papám akarja.

A villámot készíti Minié,
Mi meg tudunk azokkal jól leütni.
A mennydörgés támad a Moniteurban,
És arra esszésés következik.
Földindulás az, a mikor mozognak
Országok lábaink alatt, miként
Lajos Fülep, Charles Dix etcaeteri
Tapasztalák. Ilyenkor néha a föld
El is fut az ember lába alól.“

Ne erről herczeg, oly bőségesen!
Térjünk inkább botánikára át.
Az ilyen ifju elmének való.

„Az almák közt nálunk leghíresebb
Az Éris álma, érti azt papám,
Mikor van érve egy? hogy azt leszedje.
A császárkorona is szép virág
Kár, hogy soká kell várni, míg virágzik.
Fügét mutatni másnak jól esik
De a borostyánért nagy fára kell
Felmászni. A dohány jeles növény,
De az olasz kérdés nebántsvirág
Hinár csak vizbe van, gyakorta látni
Azonban azt a diplomatián.
Népnevelőnek jó a mogyorófa,
Aztán a nyírfá szinte erre jó.
A napraforgó olyan szép virág,
Ha Bourbon süt, ak kor feléje fordul.
Rózsák közül szép a pueblai
Csakhogy nagyon sok öntözést kíván.
A tők, ha felfutott magasra : ur,
Egyébként is mindig tromf a világban.
A liliumokat nem állhatom ki;
Mert ők a Bourbonok jelvényei.“

. . . Bene, bene, eminenter!
Herczeg, herczeg! Praestanter van.
Méltó vagy az avanszmánra:
Mindent tudsz már, a mit csak kell!
Mi lesz még, ha többet tanulsz!!

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Adámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Nagy megbotrankozodasal olvasok ujsagban egy tablabiro nyilatkozatot, a ki alföldi insig enyhítise viget ajánlya ezutan magát csak három tal itelre szoritanyi, is negyediknek arat szükölködüknek megjutatnyi. Hisz ez retenetezs

idea! Ez communismus, ez phalansztere, ez vörös socialismus! Ez elen föllazadja magát minden ember, a kinek az *itele* kedvezs. Ez rebellio, ez haeresis a minden vilagriszben leg hatalmasab ur, a „has“ elen. Tamadja meg valaki a fejemet, tamadja meg a szivemet, tamadja

meg a hatamat, de ne tamadja meg a hasamat, mert akkor kiabálok.

Hiszen, következek alazatosan, nekem is megfordult fejemben, hogy mostohas esztendőben jó lesz takarikosnak lenni, is azt in el is kezdetem. Legelőször is ujságot nem jaratok többet. Edig se jaratam, csak Vezirt; az mind megvan; elraktam; tilen majd előszedem, s a mit taval irt, azt jövő esztendőre elolvasom. Ezen nyertem 10 frtot.

Masodszor színhazba nem abonirozok, hanem eljárak egyik másik uri barátom paholyaba. Ezen is megtakaritok száz forintot.

Harmadszor holmi kis tartozasaim vannak imit-amot boltokban, a kiket honaponkint szoktam fizetni. Erül az ilvezetrül is lemondok. Adószágot egy esztendeig nem fizetek. Ezen is megtakaritok ötszáz forintot.

A cselideimnek ezentül feketib lisztből sütetek kenyeret. Ez is csak ötven forint.

Felesigem is leányaim ha kirnek új ruhat a tilen; fogok nekik ilyen dictiot tartani: „aszszonyok, leányok! Hat már tikteket is elragata az ocsmany külföldi modi ördöge? Nem latyatok micsoda idegen divatok gyünek ismit napvilagara? Igaz honleány nem kirheti az idin új ruhat, nemzetisige megtagadása nélkül. Ha ti nem akarjatok, hogy kiső utokorok titeket megatkozanak, Kakas Martonyik *Üstokos*ben (igy van irva előfizetisi iveken) megversificaljanak, had akkor előveszitek igaz honleányokhoz ilő tavali kaczamajkakat, is tanczoltok aban. Elenben lesztek hazaarulok!“ — Majd ere megijednek s nem kirnek új ruhat. Ezt is csak valamit.

Azután a papot is nem fizetek az idin. Hiszen, ha az ember kitartással bír, is elszant lilekel, pridikacio nélkül is el lehet egy esztendeig. Ez is tesz három forintot.

Iskolaba gyereket nem jaratom: inkább raszanok magamat s minden nap kitszer megteszek magam, hogy vigig verem tanito helyet kölyket, török meggyfa pipaszáral. Ez is tesz kit forintot.

Jotikony ezilokra nem adakozok; egy esztendeig cassa zarva van. Ezen is megtakaritok legkeveseb egy forint ötven krajczart.

Ha mig ez sem elig, — gyertyat nem igittek esztendeig, hanem, a mint besötitedik, lefekszek. Mindenre kisz vagyok: kisz vagyok nem mosdanyi egy esztendeig, hogy szapan ne fogyjon; kisz vagyok nem subiczkoltatni eszimat, hogy kinrusz ne fogyjon; kisz vagyok egisz nap bunda alatt maradni tilen, hogy fütteni ne kelyen; de már az in nekem való hat tal itelnek minden nap öt kel leni az asztalon, ha világ feneke kiesik is.

In nem koplaltam soha; bizonyitya teremtem; s ha niha-niha jól nem laktam is, anak nem volt egyib oka, mint hogy anyi volt előtem a comedentia, hogy mire a vigire kerültem volna, belefartadt az alkacezam.

No de hogy in is tegyek valami aldozatot alföldi insig nevelisire, hat nem banom, kihirdetek, hogy elfogadom teleltetisre Torontalvarmegyibül ide Turocz-Szent-Martonyba küldve ezer birkat — *felibe*. Torontalvarmegyei tulajdonos ne is küldje mind az ezeret, csak az in ram eső ötszázat, a maga ötszázat meg tartsa mingyart othon; igy meg sporolja az utiköltisiget is. Olvastam in ilyen ajánlatot, ha jól tudom, a Lloyd annonceaiban, s akkor mingyart megteczet.

It ezenel maradok tekintedezs barátom uramnak

alazatos szolgaja

Tallérossy von Zebulon

egyik azon három milio magyarnak, a ki nem banya a másik három milioval akarmi lesz.

Rouge et noir.

„Fekete vagy vörös! Tintás vagy véres! Még gördül a golyó,
Még lehet akármelyikre tenni. M'sieurs, faites vos jeux.

A z e s z m e

Azt mondotta Moniteur
Az olasz háboru előtt
Hogy harczra nem földi érdek
Csak egy „eszme“ vezetí őt.

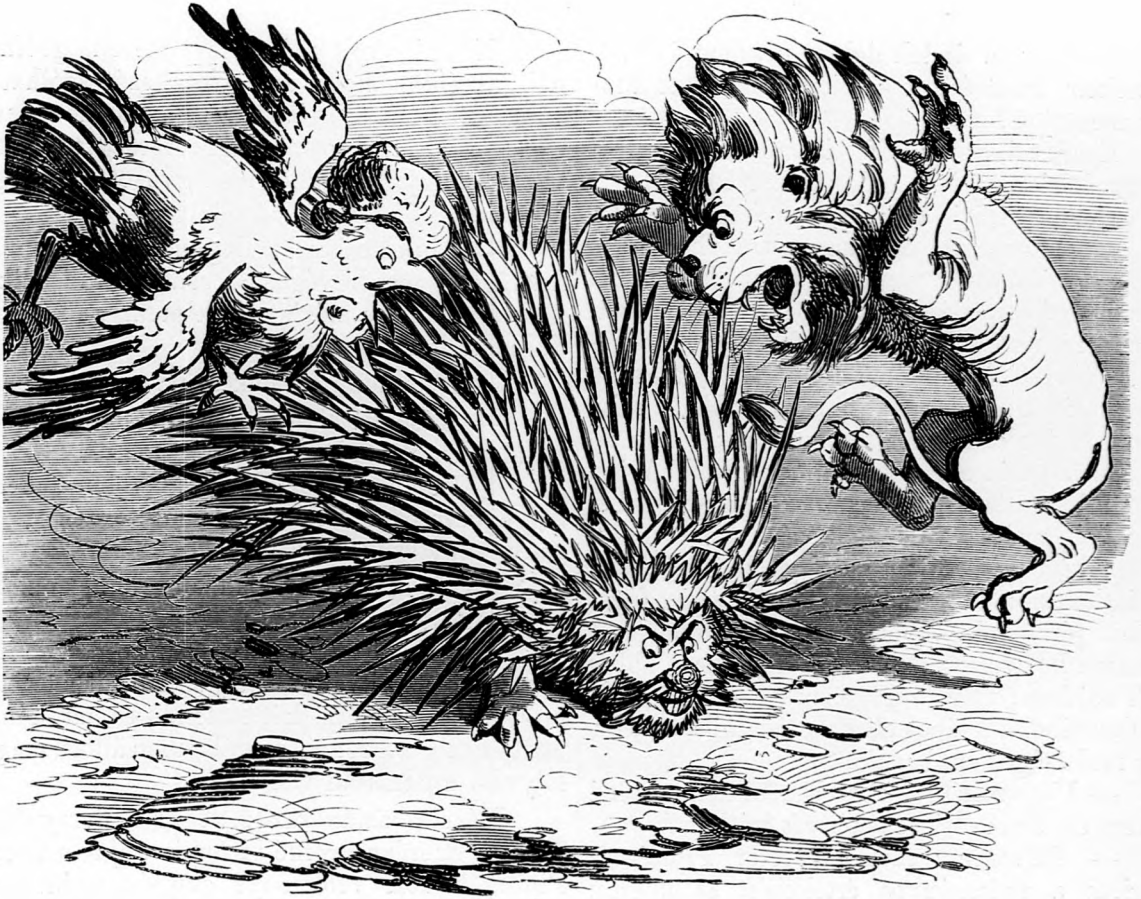
Ő Felsége, hogy azután
Diadallal tere vissza:

Megtetesült az eszme, és
Övé lett Savoya, Nizza.

Egy ily eszmét adj én nekem
Ó menyei nagy hatalom!
Csak akkorát, mint teszem a
Gödöllői uradalom.

K—l. J—s.

A töviskes disznó.

A d o m á k.

Merően roszt gebét ugráztatott Samu cigány a vásáron, orrba vevén, hogy magasra tartsa fejét.

„Mért kapkodja a te lovad úgy a fejét more, s mért tartja olyan feszesen a nyakát.“

„Nem tud kinyessigiben mit csinálni uracskám“ szölt Samu cigány, rögtön feltalálva magát.

„Mire lehet azt a thürvénbül magyarázni khérem alássa,“ kérdi a bírótól egy hamisan bukott szatócs, ha az embhernek se vagyona, se phinze nincs, az adóssághot megfizetni nem thudja?“... Aristomra zsvány“, válaszolt a bíró laconicus rövidséggel.

Nagy mulya rüpek állit be a tisztelendöhöz, — bele kap a beszédbe, meg abba marad, — „mi baj? kérdi a lelkész merően tekintve a habozó ácsorgóra, „hát halottunk érkezett kérem alásan.“

A kaki zsidó épen akkor ment földes urához zabra alkudni, midön az zajos társaságban névnapját ünneplé. — A jókedvü gazda s czimborái nyakon csipték Mózesst, s öblös boros kancsót nyomván markába követelték, hogy névnapki köszöntöt rögtönözzön versben s Mózsés neki tökéelve magát, következő rigmust kerekített :

„A menyki fhüszál van itt a réten Khakhin,
Ányki áldás száljon a thekintetes ur nyakhin.“

Csodabogarak.

(Olyan novella-gyűjtemény, a mit nagyobb érdem lesz elolvasni, mint megírni).

Szerette: **Kakas Márton.**

IV. A pathologicophysiológiai pöreset.

— Ugyan, tisztelt doktor ur, mondja meg nekem, lehetséges-e az, hogy valakit az unalom megöljön?

E sajtóságos tárgy felől interpellálta gróf Berzy, házi orvosát, a tudós doctor Pipitért.

Doctor Pipitér azt felelte rá, hogy „lehet“.

— Magyarázza meg azt nekem, kérem.

— Hát az úgy van, hogy az unalomból támad a vértespedés, a vértespedés szűli a rásztkórt, a rásztkórból következnek különféle organicus hiányok, a sápkór, a lépkór, a lépkór után következik a májdaganat, a szivtágulás. a szivtágulásra jön a szivutér esontosulás; innen támadnak a gerinczagy bántalmak, azokból jön ismét a hátgerinczsorvadás, ezen complicált bajoknak egymással való találkozása okozza utóbb a gümőkórt, nem ritkán az agyvelő lágyulást, s minthogy az ember unalmában sokszor a fogát szokta piszkálni, ebből támad a esontszu, a esontszu hozza magával a félfő fájdalmat, abból idült baj lesz; míg végre a test csupa merő unatkoztaból általános elgyengülés miatt megtér egy mulatságosabb hazába.

— Ugyan kérem, tisztelt doctor, nem adná nekem ezt az orvosi véleményét írásban?

— Szívesen: monda doctor Pipitér és megírta a tudományos értekezést és műértői véleményt, melynek értelmében az unalom tökéletesen alkalmas szer arra, hogy valakit megöljön.

Gróf Berzy megköszönte szépen a tudományos felvilágosítást s ellátogatott Fellegi Szeréna grófnőhöz, kit az egész világ a legszellemdusabb asszonynak ismer el, s kibe gróf Berzy halálra szerelmes akart lenni.

Két óráig volt gróf Berzy Szeréna grófnőnél, a nélkül, hogy egy okos szót szólhatott volna vele. Ott ült nála báró Tinodi, de eodem, s az annyi türes ostobaságot fecsegett összevissza, hogy a grófnő nem győzött rá eleget ásitani.

— Ah, ez a báró a legunalmasabb ember a világon! tört ki végre Szeréna grófnő, mikor a báró valahogy mégis csak elment, s ők egyedül maradtak.

— Nem adná ezt nekem nagysád írásban?

— Írásban? Hisz ez olyan dolog, a mit minden ember tud.

— De én nekem hiteles alakban kellene, bélyegpapírosra; nekem ez, mint törvényes bizonyítvány szükséges.

— No azt bizony kiadhatom önnek minden káptalan nélkül.

A gróf elővette a bélyegpapírost, a grófné ráírta a bizonyítványt, mely szerint elismertetik, hogy báró Tinodi két esztendő és hat hónap alatt, a míg a grófné szolgálatában állott, magát folyvást unalmasan viselte.

Másnap aztán beperelte gróf Berzy báró Tinodit Szeréna grófné bizonyítványa s doctor Pipitér orvosi véleménye alapján, mint gyilkossági merénylet tevőt, a ki Fellegi Szeréna grófnőt meg akarja ölni.

A pörnek nagy nevetés lett a vége. A báró segédekét szölongatott, a kikkel kihivassa élet-halál bajra gróf Berzyt, hanem mindenki azt a tanácsot adta neki, hogy legyen esze; máskor ne menjen olyan helyre harmadiknak, a hol csak ketten akarnak lenni.

Miskolczi szüreti levél.

Immáron mindenünk fedél alatt vagyon

A mi csak ily czímet érdemel hogy: vagyon;
Gabona és árpa, burgonya, tengeri —

Mikből foghegyen kell télen át tengeni,
Mert az Isten tudja — nagyon szűken termett,
Csak néhol tölté meg fedélig a vermet!

A várva várt szüret szinte végéhez ért,
Nagyon lelkesülni épen nem volt miért,
A tavalyi ennél különb volt tizszerte,
Pedig azt egy párszor a jég is elverte;
Azért ennek is csak meg kell adni módját,
S így a termés árát sokan meg is toldják;
A cigány kirukkolt — ilyenkor mind zenész,
A szüret belőlök mind művészt hevenyész;

Kunyhó előtt magas venyige tűz lobog,
 Körülte két-három szakácsné sürg-forog;
 Tűz felett lúd pirul, mellette hős kása,
 Mérgesen köpköd mint Gorcsakoff írása;
 S mindezek láttára a vendégserenek,
 Mélyen lefeneklett kedve nem ered meg!
 Szomorú meszgerlés, a melynek hü képét
 Jellemzőn az ad, hogy a „pásztor sem részeg!“
 Volt egy „disz-szüret“ is, szerszavas gazdája,
 Ragyogtatta benne — hogy mily nagy halája, —
 Persze nem folyhat ott kedélyes társalgás,
 Hol a théma: perek, idézés, tárgyalás;
 Hol reggeltől estig mindig pertractálnak,
 Nem lehet jó ize a drága traktának!
 Ereszkedjünk le már a csöndes városban,
 — Fiakker nem lévén, csak úgy gyalogosan.
 S halljuk mit mond fáma, lássuk mit csinálnak,
 Kik nem „busulhatnak“ szőlő-birtokának.
 Inség-gyülésünk volt, bizottmány jött létre,
 Mely rajokat bocsát az egész vidékre.
 Ezek gyűjtnek segélyt azoktól a kiknek,
 Nagyon jól esnék ha rajtok segítenék;
 Szóba jött, szellőzték a Reviczky magtárt,
 A melyből pénz termett, s ezt kamatra adták,
 Óriás szerencse! több esetet tudok:
 Hogy az ilyen magtárt „megette a zsuzsok!“
 — Szörnyű volt ez a nyár, de senkit sem kimélt,
 Terhéből mindenki vállaira kimért.
 Fárasztó, őszítő, kétségbejítő kor,
 Érti ezt iparos, gazda, kalmár, doktor, —
 E miatt orvosink a pesti gyűlésről
 Honn felejték magok pénz-megkímélésből.
 S e mulasztásukért biz' megérdemelnék:
 „Ha ez esztendőben mindnyájan ép lennénk!“
 Sűrűdik a tintám — s e szemrehányással,
 Bezárom levelem az időjárással;
 Kedves a levegő, éltető és szelid,
 Elevenit, táplál, nem bágyaszt nem hevít,
 Távoztunk a naptól — s már ő sem a nyári,
 Megvénytül, kihültek öklelő sugári.

B.—D.

Geniek sorsa.

Mi a genie-k sorsa? keserűség és szenvedés.
 Az „Ilias“ szerzője vásárra vitte dalait, hogy pár
 ércpénzt gyűjtsön össze, s meghalt határozatlan helyen.
 Camoënon dicsőségre vágyott s éhen hala el; így
 tovább. Zajzoni történetére még emlékezhetünk, hisz'
 nem évek, csak holdak töltek azóta el.

Hanem ez a költők sorsa.

Valóban, ti minden rendű és rangu hazafiak, nem
 tudjátok mit tesztek, mikor nem praenumeráltok!?

Itt szükségesnek látom megjegyezni, miként nem
 csak a költők „genie-k“ kiválólag nálunk, hol tömérdek
 költőnek nevezett egyén lakozik, ki minden inkább,
 mint genie.

Megérdemelheti e nevet más is, mint fölfedező,
 szónok, státusminister, bürze hős, naplopó, adósságcsi-

náló stb., mert ezen szakok bármelyikében is kitűnni,
 lángeszét, legalább is találékonytságot igényel.

Az én hősöm, kiről beszélni akarok, ez utolsók
 közé tartozik.

Minap egy nebulo kötekedve ezt kiáltá utána:
 — Hé! Laczi, nem kell pénz pemzlire?

A borzos büszkén lépdelt tovább. Mint valami
 nagyurat kísérté Zarándmegye tarka zsinóros hajduja.
 Ime pár episod tethdús életéből.

Egykor Laczi szörnyen megéhezett. Egyet gon-
 dol, s rendbe szedi magát; hosszú kalapot nyom fejébe
 pár „Drucksorten“ t szorítva hóna alá, kiment a falukra.

Az oláhok alázatosan fogadták a jövevényt, ki a
 bíróhoz szállva kiteríti a sok papirt az asztalra, s az
 esküdtekkel összegyűjteti a falu népét.

Mig a falusiak összegyűlnének, a bíró nagyszé-
 rényen sült csirkével s pálinkával kínálja a „marjászát“,
 szörnyen örülvén a jó étvágyon.

— Hallod-e bíró! szolt a nagyságos ur, az utolsó
 korty pálinkát is fölhajtva, engem a nagyméltóságú
 helytartótanács küldött ide, hogy adómenyiségteket
 számba vegyem. Tölem, mint főinspectorul függ adótok
 megkisebbitése; azért előmutatván az A és B tabellát,
 ki megterhelve érzi magát szállaljon föl.

Az egész falu egy szájjal kiáltozá: hogy a Dum-
 nye Zeu tartsa meg a nagyságos urat, ki eljött elvenni
 a terhet nyakunkról.

(Valami malacz suhancz ott hátul, a marjászát na-
 gyon rongyosnak találja.)

Az inspector ur ott maradt két hétig, hol tejsze vaj-
 ba fűrösztik. Megeszik tömérdek tojást és csirkét.

Hanem átkozott sors!

Czirkáló csendörök toppannak a bíróhoz, kik az
 ösmert jó madarat dügönyözve szállítják el.

Mint valami processio huzódik utánnuk az oláh
 népség apraja és nagyja, visitva és káromkodva.

Az inspectori hivatalat elvesztvén, száraz torokkal
 ballagott a most készülő templomhoz, s a pópának
 ajánlja magát, mint szentképfestőt, Rómából.

Átalános öröm.

A festő elmondja tervét: mint fogja a templom
 belsejét eltölteni a szentekkel. Itt lesz szent Nyikula, ott
 szent Spiridon, a sáska-üző stb.

Mindenki arca ragyog.

Az alku könnyen megesik, s reá foglalót adnak.
 A művész búsan néz a hat piczulára.

— Ó, szent atyám! Róma innen messze van, on-
 nan jövet elköltöttem minden pénzemet, eladtam a fes-
 téket és pemzliket! Adjatok reá négy sajn forintot.

— Szívesen, ó római pictor!“

A harang hangja el szokott Rómába menni, úgy
 elment a római pictor is a négy forinttal; majd visszafi-
 zeti a nagy harang!

Azért szólította így az a nebulo:

— Hé! Laczi, nem kell pénz, pemzlire!??

Most Laczi kondignációzás házban lakik, s mikor
 kilép a szobájából, vármegye hajduja jár a nyomában.

